

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills!

Com en altres anys, desitjava aprofitar aquesta pausa per ser amb les meves filles i amb els meus fills de diversos llocs: m'ajuda molt veure-us, ser amb vosaltres i palpar la urgència -sempre actual- de l'expansió apostòlica. No ha pogut ser: *omnia in bonum!*, perquè amb major intensitat hem "recorregut" el món des de Pamplona.

A principis de juliol, abans d'arribar a aquesta ciutat, em vaig aturar a Barcelona i a Girona, on vàrem tenir una tertúlia molt nombrosa i vaig beneir una imatge de sant Josepmaria que s'ha col·locat en un lloc on es realitza una tasca abundant d'ànimes amb gent jove. Després, com ja us vaig comentar, vaig anar a Portugal per pregar davant la Mare de Déu de Fàtima i reunir-me amb un bon grup de germanes i germans vostres. I el passat dia 23 vaig ser a Lourdes, honorant la Senyora amb tota l'Obra i implorant-ne la intercessió: li vaig donar gràcies en nom de totes i de tots.

També he fet un ràpid viatge a Holanda. A més de l'alegria de veure les persones de la Prelatura, he reviscut part de la prehistòria de l'Obra en aquesta terra, acompanyant el nostre Pare i l'estimadíssim Álvaro: van pregar recorrent les seves carreteres i ciutats, pensant en les dones i en els homes que arribarien a l'Opus Dei, amb una esperança que ara contemplem feta realitat! Visquem cada dia la comunió dels sants.

Demà, 2 de setembre, ordenaré preveres tres germans vostres agregats, que van rebre el diaconat fa sis mesos; també, per això, se me'n va el cap a sant Josepmaria, que somiava amb aquest pas: el moment en què d'entre els fills seus vinguessin alguns sacerdots. Pregueu per ells i pels fruits de les nombroses activitats realitzades durant aquest temps arreu del món; i cal afegir per les regions de l'hemisferi sud que, amb la seva vida ordinària, ens sostenen a tots.

Al centre del mes que comença, el 14 de setembre, tornem a agrair a la nostra mare l'Església la festa de l'Exaltació de la Santa Creu. El nostre Pare la preparava i la celebrava amb especial alegria, plenament convençut que la creu és el tron de glòria des del qual Crist atrau a si totes les coses¹. No imagineu amb quina il·lusió va disposar que, a la seu central de l'Opus Dei, es pintés un gran mural representant l'escena que se celebra a la litúrgia: la restitució de la santa creu a Jerusalem després d'haver estat rescatada de mans no creients.

Com a manifestació d'aquesta devoció tan arrelada, portava sempre una relíquia del *lignum crucis* i va voler que la portessin també els seus successors: primer el inoblidable Álvaro i ara jo. Ens impressionava a tots la gran pietat amb què besava cada dia aquesta relíquia santa, abans de retirar-se a descansar, en començar de nou la jornada i en altres moments.

L'endemà d'aquesta festivitat, el 15 de setembre, commemorarem la presència de la Mare de Déu al peu de la creu, patint amb Jesús i col·laborant amb Ell en l'obra de la redempció. Allà es va manifestar la seva nova maternitat, quan va escoltar aquelles paraules del Senyor: *Dona, aquí*

¹ Cf Jn 12, 32.

*tens el teu fill*². Llavors ens va acollir amb enteresa i tendresa, com a veritables fills seus. Aquestes dues festes constitueixen per als cristians un poderós reclam, una crida imperiosa a abraçar amb amor les petites o grans creus que es presentin en les nostres vides, sense queixes ni laments, perquè totes ens lliguen a Jesucrist i constitueixen una molt especial benedicció de Déu. No oblidem aquell comentari de sant Josepmaria, a propòsit de què molta gent anomena creu allò que els contraria, i acaben traient-ne la representació de les cases i, sobretot, de la seva conducta. No admeten que la santa creu, amb totes les seves manifestacions, dóna llibertat i forces per combatre la lluita de la nova evangelització, començant per la conversió personal de cada un.

Anys enrere, el Sant Pare parlava en una homilia que **no hi ha amor sense patiment, sense el patiment de la renúncia a un mateix, de la transformació i purificació del jo per la veritable llibertat. On no hi ha res pel que pagui la pena patir, fins i tot la vida mateixa perd el seu valor. L'eucaristia, el centre del nostre ésser cristians, es funda en el sacrifici de Jesús per nosaltres, va néixer del patiment de l'amor, que en la creu va assolir el cim. Nosaltres vivim d'aquest amor que es lliura. Aquest amor ens dóna la valentia i la força per patir amb Crist i per ell en aquest món, sabent que precisament així la nostra vida es fa gran, madura i veritable**³.

Ajudem totes les persones que trobem, o amb les que coincidim, a considerar el valor del sofriment afrontat d'aquesta manera, amb pau i també amb alegria. El nostre fundador ho subratllava en una ocasió, fent-se amb dolor una pregunta: *Qui surt avui a la trobada de la santa creu? Poca gent. Ja veieu quina és la reacció del món davant la creu, fins i tot de tants que es diuen catòlics, per als quals la creu és escàndol o bajaranada, com va escriure sant Pau: iudæis quidem scándalum, géntibus autem stultítiam (1 Cor 1, 23). Senyor! En tornar dels segles continua aquesta situació anormal, fins i tot entre les persones que diuen que t'estimen i que et segueixen*⁴. Observem en aquest món nostre, en efecte, allò que l'apòstol escrivia als Corintis: *els jueus demanen prodigis, i els grecs cerquen saviesa, però nosaltres prediquem un Messies crucificat, que és un escàndol per als jueus i, per als grecs, un absurd. Però és poder i saviesa de Déu per a tots els qui són cridats, tant jueus com grecs*⁵.

Fills meus -proseguia el nostre Pare-, *vegeu que no exagere. Encara la creu és símbol de mort, en lloc de constituir senyal de vida. Encara hom fuig de la creu com si fos un patíbul, quan és un tron de glòria. Encara els cristians rebutgen la creu i la identifiquen amb el dolor, en lloc d'identificar-la amb l'amor*⁶. Tu i jo, cada un de nosaltres, estimem de veritat la santa creu? Estem convençuts que la unió amb Crist crucificat és la font de l'eficàcia sobrenatural i de la veritable alegria? Ens exercitem diàriament en assumir amb diligència allò que ens desagrada: la malaltia, els obstacles als nostres projectes, les contrarietats de la jornada? Si hi ha visió sobrenatural, cada dia descobrirem moltes ocasions d'unir-nos a Jesús i a la Mare de Déu, recollint amb amor les petites contradiccions -potser no tan petites-, i oferint-les en la Santa Missa. Quin tresor tan gran per al cel podrem acumular, a força de detalls menuts!

Era l'ensenyament constant de sant Josepmaria. *Us convido a que aneu recollint durant el dia -amb la vostra mortificació, amb actes d'amor i de lliurament al Senyor- mil·ligrams d'or, i polsim de brillants, de robins i de maragdes. Els trobareu al vostre pas, en les coses petites.*

² Jo 19, 26.

³ Benet XVI, Homilia en la inauguració de l'any paulí, 28-VI-2008.

⁴ Sant Josepmaria, Notes d'una meditació, 3-V-1964.

⁵ 1 Co 1, 22-24.

⁶ Sant Josepmaria, Notes d'una meditació, 3-V-1964.

*Recolliu-los, per fer un tresor al cel, perquè amb mil·ligrams d'or es reuneixen al cap del temps grams i quilograms, i amb fragments d'aquestes pedres precioses aconseguireu fer diamants fantàstics, grans robins i esplèndides maragdes*⁷.

La recepta és fàcil de portar a la pràctica, però pressuposa el desig d'acompanyar Crist en el Calvari. *Tres actituds caben davant la creu, resumia nostre fundador. Fugir d'aquest do, que és el que fa gairebé tothom. Anar temeràriament a buscar-la, desitjant grans proves, sotmetent-se a penitències molt extraordinàries: si aquest impuls no prové de Déu, no em sembla tampoc oportú, perquè pot ser fruit d'una oculta supèrbia. La tercera actitud és rebre-la amb alegria, quan el Senyor la hi envia: aquí s'enquadra, penso jo, la manera més encertada de comportar-se davant la creu*⁸.

Tornem els ulls a la santíssima Mare de Déu. El fet que Maria romangués ferma al peu de la creu, acompanyant de prop el seu Fill, va ser sens dubte una gràcia especial de Déu, però una gràcia a la qual va respondre amb una preparació d'anys -des del moment de l'Anunciació i fins i tot abans- per la completa obertura del cor i de l'ànima als requeriments divins. **Les etapes del camí de Maria, des de la casa de Natzaret fins a la de Jerusalem, passant per la creu, on el Fill li confia l'apòstol Joan, estan marcades per la capacitat de mantenir un clima perseverant de recolliment, per meditar tots els esdeveniments en el silenci del seu cor, davant Déu (cf. Lc 2, 19-51), i en la meditació davant Déu comprendre també la voluntat de Déu i ser capaços d'acceptar-la interiorment**⁹.

Filles i fills meus, aquesta és la gran lliçó que ens transmet l'Església amb ocasió d'aquesta festa mariana. Tota l'existència terrenal de la Mare de Déu es va consumir en el desig ardent de complir la voluntat divina, també quan aquesta providència de Déu es presentava amb contorns dolorosos. I tot ho va portar a terme sense queixes, amb elegància humana i sobrenatural, sense cridar l'atenció: Ella és -com va recordar tantes vegades sant Josepmaria- *exemple del sacrifici amagat i silencios*¹⁰. Amb l'exemple ens anima a rebre amb amor les contrarietats de l'existència, les petites -que seran les més habituals- i les grans.

Mirem de fer nostra aquesta actitud de la Mare de Déu santíssima, model per a les ànimes que desitgen ser contemplatives enmig del món: portar a la meditació personal els successos que fiten les nostres jornades, joiosos o dolorosos, per descobrir en cada un l'amabilíssima voluntat del nostre Pare Déu i abraçar-la amb assossec. D'aquesta manera omplirem d'alegria el cor de Jesucrist, que ens beneirà i omplirà d'eficàcia els nostres esforços per acostar-li moltes ànimes. Estimem la mortificació, la penitència, amb naturalitat, sense escarafalls, com observem en la vida de Maria. *El món admira només el sacrifici amb espectacle, perquè ignora el valor del sacrifici amagat i silencios*¹¹.

En contemplar la creu col·locada sobre l'altar durant la Missa, en besar el petit santcrist que us suggereixo portar sempre amb vosaltres -com va escriure el nostre Pare-, en besar o fer una reverència a la creu de fusta als oratoris, fixem-nos en el significat profund d'aquests gestos. **Ens diuen -diu el Papa- que Déu no ha redimit el món amb l'espasa, sinó amb la creu. En morir, Jesús estén els braços. Aquest és sobretot el gest de la passió: es deixa clavar per nosaltres, per donar-nos la seva vida. Però els braços estesos són alhora l'actitud de l'orant, una**

⁷ Sant Josepmaria, any 1968.

⁸ Sant Josepmaria, Notes d'una meditació, 3-V-1964.

⁹ Benet XVI, Discurs en l'audiència general, 14-III-2012.

¹⁰ Sant Josepmaria, *Camí*, n. 509.

¹¹ Sant Josepmaria, *Camí*, n. 185.

postura que el sacerdot assumeix quan, en l'oració, estén els braços: Jesús va transformar la passió, el seu sofriment i la seva mort, en oració, en un acte d'amor a Déu i als homes. Per això, els braços estesos de Crist crucificat són també un gest d'abraçada, amb el qual ens atreu cap a si, amb el qual ens vol estrènyer entre els seus braços amb amor. D'aquesta manera, és imatge del Déu viu, és Déu mateix, i podem posar-nos a les seves mans¹².

En rellegir aquestes paraules de Benet XVI, m'ha vingut al cap amb gran nitidesa una imatge característica de sant Josepmaria. Quan parlava del Senyor subjecte a la creu, més que pels claus, pel gran amor que ens tenia -així solia expressar-se-, no era infreqüent que, amb naturalitat, obrís lleugerament els braços i girés els palmells de les mans, en un gest que potser passava inadvertit a la major part de les persones. Em consta -va comentar-ho alguna vegada- que aquest gest era manifestació del seu afany per unir-se estretament al Senyor, clavat al tronc de la creu, mirant d'identificar-se amb ell per acollir tots els homes.

El Papa assenyala que **Maria va seguir amb discreció tot el camí del seu Fill durant la vida pública fins al peu de la creu, i ara segueix també, amb la seva pregària silenciosa, el camí de l'Església¹³**. Acudim a la seva intercessió amb més insistència en aquests temps difícils, perquè ens faci forts davant el dolor acceptat i buscat. Posem sota la seva mediació materna -és *Mater Ecclesiae*, Mare de l'Església- l'Any de la Fe que començarà d'aquí a poques setmanes, l'11 d'octubre, cinquantè aniversari de l'inici del Concili Vaticà II. I, fent ressò al Sant Pare, esforcem-nos per comportar-nos en tot moment com a cristians totals, amb un testimoni clar -amb obres i amb paraules- de la nostra fe catòlica. La societat civil, els ambients on ens movem, necessiten un suplement de vida espiritual, de vida sobrenatural, que només prové de la creu de Jesucrist. I, sense autolesionisme, amb pau i constància, procurem d'aprendre la lliçó del Mestre, que va acudir a la cita del Calvari puntualitzant: *Com desitjava menjar amb vosaltres aquest sopar pasqual...*¹⁴.

Seguiu pregant per les meves intencions, *consumats en la unitat¹⁵*, fosos en la pregària, en el sacrifici i en els afanys de servir l'Església, el Sant Pare i totes les ànimes. Per aconseguir-ho, demanem ajuda a Mons. Álvaro, que va prendre el relleu del nostre Pare precisament en aquesta festa de Santa Maria, Mare dolorosa. Penso que la pau que va caracteritzar sempre al primer successor de sant Josepmaria es va reforçar encara més, de manera que, amb el seu tracte, la gent es sentia poderosament atreta vers Déu nostre Senyor.

Acompanyem el Papa durant el seu viatge pastoral al Líban, del 14 al 16 d'aquest mes, on signarà i lliurarà l'exhortació apostòlica postsinodal sobre l'Orient Mitjà, fruit de l'Assemblea especial del Sínode dels Bisbes celebrat a Roma fa dos anys. Preguem per aquestes terres que nostre Senyor va santificar amb la seva presència i implorem de la santíssima Verge, *Regina pacis*, el do de la pau per als pobles d'aquella zona i per a la humanitat sencera.

Amb tot afecte, us beneeix

vostre Pare

+ Xavier

Torreciutat, 1 de setembre de 2012.

¹² Benet XVI, Homilia en Mariazell, 8-IX-2007.

¹³ Benet XVI, Discurs en l'audiència general, 14-III-2012.

¹⁴ Lc 22, 15.

¹⁵ Jo 17, 23.